

Sienna Cole – Laura Porter
Száz évvel utánad

 Publio

Száz évvel utánad

Sienna Cole - Laura Porter

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

**Egy napló megváltoztatta az életemet. Remélem, hogy
ez pedig a tiédet. - Kate Harris-Woods**

Londonban kezdődött minden

Első fejezet

2015. március 18.

Itt ülök egyedül négy vakítóan hófehér fal között, egy teljesen üres szobában. Ez a végtelen lehetőségek szobája, a közös jövőnk színtere, a remény fényes atommagja. Nyitva az ablak, odakint szelíden rezegnek a bokrok, mintha a saját, titkos nyelvüket beszélnék, és ez megnyugtat. Még mindig gyorsabban ver a szívem, mióta hazaértünk.

Ma jártunk először az orvosnál. A London Bridge Fertility Centert választottuk, Simonnak is ezt ajánlották. Persze már a kollégák is tudnak róla...

Ez lesz a második beültetésem. A tavalyi, még otthon, meghiúsult. Nem tapadtak meg a beültetett petesejtek rendesen, és a harmadik héten elvetéltem. Hosszas latolgatás után - a terapeuta javaslatát is megfontolva - úgy döntöttünk, hogy nekifutunk még egyszer. Új környezet, új lakás, új élet... Talán majd most!

A doktor úr azt javasolta, hogy vezessek terhességi naplót.

- Clomidot kaptam, amit ma veszek be először (a menstruáció kezdetétől számított 3. napon). 50 mg-mal kezdünk, 7 napig szedem, majd tesztelem az ovulációt.
- Hőmérséklet: 36,5 °C (átlagos)

Bevásároltam a patikában, ott hagytam egy kisebb vagyont. Megvettem a gyógyszert, a tesztek, néhány vitamint. Beszéltem dr. Marshsal is; úgy állapotunk meg, hogy kéthetente egyszer tartjuk meg a szokásos „szeánszunkat”, amit természetesen Simon időbeosztásához igazítunk. A doktornő nagyon rugalmas volt, és hálás vagyok neki, hogy elvállalta ezt a távterápiát Skype-on. Egyszerűen ragaszkodom hozzá, mert úgy érzem, hogy lassan tényleg egyenesbe jönnek a dolgaink, ami nagyrészt neki köszönhető.

Dr. Marsh is támogatja a naplóírást, sőt már korábban is ajánlotta, de az utóbbi három hónapban egyszerűen nem volt rá időm (és bevallom, kedvem sem). Alig jutottam levegőhöz a költözés meg az új otthonunk felújítása közben. Januárban mindent tiszta lappal kezdtünk, és nagyon örültem neki, hogy Simon meghozta értem ezt a hatalmas áldozatot. Nem lesz könnyű hozzászokni az itteni élethez; London leírhatatlanul más, mint New York.

Nem tudom, mi mást írhatnék... A klinikán azt kérték, hogy a tényeket írjam le, a fizikai állapotom, dr. Marsh pedig bátorít, hogy írjak az érzéseimről, a mindennapjaimról, ami lelkesít, ami miatt aggódom... Bele kell még rázódnom ebbe az egészbe. Utoljára kamaszlány koromban írtam naplót, akkoriban nem sok szórakozásom volt... persze akkor egészen más témák foglalkoztattak. Most igyekszem minden gondolatomat a házra terelni. Még csak az emeleti fürdőszoba van teljesen kész és a háló.

Néha úgy érzem, hogy túl nagy fába vágtuk a fejszénket, és összeroppanok a változás súlya alatt. De aztán azzal nyugtatom magam, hogy ennek így kellett lennie; hogy ez a rengeteg új dolog talán végre egy új életet is hoz magával. Kaptunk egy lehetőséget, hogy újrafessük azt a bizonyos vásznat,

és csak rajtunk múlik, hogy milyen kép kerül rá.

Második fejezet

2015. március 30.

- Hőmérséklet: 36,2 °C
- Peteérés: még három napig.
- Szex: 9:35-kor, misszionárius póz, majd felpolcoltam a lábaim fél órára. Bár közel nulla az esélyünk a természetes úton való megtermékenyülésre, próbálkozni nem árt.

Kedves Naplóm!

Szentséges ég, de béna... Dr. Marsh megkért, hogy mindent írjak le, amit érzek, amit Simonnal kapcsolatban tapasztalok, és persze a felújítás körüli mizériát. Azt mondja, sokkal személyesebbre kéne vennem a naplóm, mintha egy barátinak írnék. Bevallom, hogy ezt az állandó pötyögést a laptopon kicsit fölöslegesnek érzem. Ugyanakkor... Az is igaz, hogy itt alig ismerek valakit, Simon néhány kollégáját futólag, akiknek a partin mutattak be, így be kell látnom, hogy most még egy ilyen „fiktív barát” is jól jön.

Tehát, kedves Naplóm... Nem. Ez nekem így nem megy...

Ned. Mostantól Nednek foglak hívni! Szóval, Ned! Helló! Remélem, minden rendben veled, hozhatok neked valamit? Innál egy pohár virtuális bort? Mhhmm... mindjárt letöltök egy palackkal a Google-ból. De mielőtt teljesen megőrülök, inkább mesélek a céges buliról!

Múlt héten, szombaton, azaz két nappal ezelőtt átéltem az eddigi legborzalmasabb partit, amit el tudsz képzelni. Hidd el, Ned, ha ott lettél volna, igazat adnál nekem. Végig a tavalyi karácsonyi céges buli járt az eszemben, ahol elbúcsúztatták Simont. Ott már ismertem a kollégákat, azoknak a feleségét, férjét; mindenkiről tudtam, hogy milyen, és hogyan szóljak hozzájuk, ők is ismertek, támogattak, amikor próbálkoztunk a babával... De itt mindenki olyan más. Először is, kezdjük ott, hogy január óta nem találkoztam vidám, mosolygó emberrel. Rendben van, mondhatnád, hogy alig mozdulok ki, de amikor kilépek az utcára, csupa fancsali képet látok! Nem csoda, hogy nincs kedvem mászkálni. Borzasztó az időjárás, és talán ez is hozzájárul az emberek savanyú kedvéhez. Napsütés sem volt még, pedig már lassan kilépünk márciusból. Otthon ilyentájt tartjuk meg az első barbecue-partit a kertben... Ez hiányzik.

Visszatérek a lényegre: a vezetőség úgy döntött, hogy a próbaidő után egy kis ünneppel pecsételik meg Simon jövőjét a cégnél. A férjem nem kifejezetten szereti a felhajtást, de a jó whisky és az egész estén át tartó dicséret meghozta a kedvét. Amikor Simonnal elhatároztuk, hogy változásra van szükségünk, eredetileg a munkahelyváltáson gondolkodott, bár vonakodott attól, hogy otthagyja a céget, és belevágjon egy új országban a bizonytalan jövőbe. Azután, amikor leültek beszélgetni a főnökével, kiderült, hogy épp most fontolgatják egy jó vezető kihelyezését az angliai leányvállalathoz. Simon, amilyen szemfüles, rögtön lecsapott a lehetőségre, csak egy baj van a dologgal: Gavin Collins, akit most mutattak be nekem a partin, már öt éve vezeti az angliai irodát. Gavint is New Yorkból helyezték át néhány évvel ezelőtt, de az utóbbi időben nem bírja tartani a lépést a konkurenciával. És persze mióta elvette Naomit, már nem csak a munka tölti ki az életét...

Elég az hozzá, hogy... Tudsz követni, Ned? Figyelj, bevallom, nagyon új nekem ez az „érzelmekről-írós-napló”, főleg hogy rögtön meg is személyesítettelek. Ettől már csak egy hajsza!

választja el a képzeletbeli barátot, aki a szekrényben lakik. Jobb, ha ebbe nem megyünk bele... Visszakanyarodok inkább a partihoz. Kezdjük ott, hogy nincs egy göncöm, amit felvegyek. Ha-ha, szokásos csajduma, mi? (Egyébként miért lettél te egy fiú napló..?) Szóval komolyan mondom, hogy nincs olyan cuccom, amiben belibbenhetek egy ilyen társaságba. Ezek az angolok adnak a látszatra, Ned! Úgy néztem ki a sok páva között, mint a rút kiskacsa még rútabb mostohatestvére. Úgyhogy gondolhatod, milyen jól éreztem magam a bőrömben. Egész este a pólómra és a kinyúlt melegítőgatyámra gondoltam (amelyiknek festékfoltos lett a szára). De nem ez volt a legrosszabb... óh, nem!

Simon körbevitt, mint valami Buddha-szobrot, mindenki oldalra billentett fejjel kérdezte, hogy vagyok, mintha hímes tojás lennék; mindenki tud a beültetésről... Nekem pedig körbe kellett nyaldosnom az aszott angolokat, akik úgy ejtik a szavakat, mintha jól megrágnák őket előtte. Csoda, hogy nem akadályozza őket a méretes ezüstkanál a szájukban... Annyira kényelmetlenül éreztem magam, hogy el sem tudom mondani! Most is beleborzongok, ahogy visszagondolok rá, és hálás melegséggel tölt el, ahogy végignézek a melegítőmön (igen, most is az van rajtam, kit érdekel, hogy ki kéne mosni?!). Megismertem Gavint is, meg persze a kedves nejét, Naomit. Te jó ég, ilyen IQ-bajnokokat, mint ez a nő, legutóbb a Walmart körül láttam. Egyértelműen trófea feleség, kettőig nem tud számolni, Gavin viszont okos és művelt. Na, azért neki is megvannak a maga hibái. Például olyan bárgyú és kimért, mint egy ízig-vérig angol. Esküdni mernék, hogy még az akcentust is átvette!

Egy dolog viszont igen megdöbbenő volt: Gavinnek fogalma sincs, hogy Simont az ő helyére vették fel. A terv az, hogy Gavin betanítja a férjem, átad minden tudást, ami az itteni piaci helyzetre vonatkozik, és azután lapát. Ez nekem nagyon nem tetszik. Szeretek nyílt kártyákkal játszani, és úgy szeretem, ha mások is így tesznek. Persze a nagy vállalatoktól ez elég valószínűtlen elvárás, tudom én... Mindenesetre ebből biztosan lesznek még konfliktusok, főleg hogy az okos kis férjem meghívta őket vacsorára!

Röviden összefoglalva, a parti pocsék volt, a kollégák vízfejű, felfuvalkodott látszatemberek, és az első baráti pár, akit a férjem meghívott az otthonunkba, olyan klisé, mintha önmaguk paródiái lennének szegények. Alig várom a legközelebbi találkozást...

Harmadik fejezet

2015. április 23.

Helló Ned!

- Ma 36,8 fokos hőmérsékletet mértem, ami magasabb picit az átlagnál, de még normális.
- Még ovulálok, viszont elfogytak a tesztek, be kell állítanom egy emlékeztetőt a telefonomon, hogy el ne felejtsek venni!
- Kíváncsiságból megcsináltam egy terhességi tesztet is. Negatív.
Beszedtem az első dózis Clomidot, most kapok egy injekciós kúrát három napig, és jöhet
- a második gyógyszeres kör. A doki azt mondta, hogy kapok még valamilyen vitaminokat is, de azokat majd csak a következő kontrollvizsgálat alkalmával írja ki.

Furcsa, de hiányoztál, cimbora! El sem tudod képzelni, mennyire fáradt vagyok. Egész nap takarítottam, és amint kész lett, kezdhettem újra. Leszakad a derekam... arról nem beszélve, hogy

érezem a saját szagom, érted ezt, Ned...? Bár, ki a fene szagolgatna egyébként is... A férjemnek tele van a hócipője a dugással. Ah, bocsáss meg, ez kiszaladt...

Az a helyzet, hogy Simon hiányolja a régi, vad, szenvedélyes együttléteinket, mikor még minden csak az egymásnak okozott örömről szólt, nem pedig arról, hogy milyen szögben tartom a csípőm, merre álljon a lábam, és mikor a legalkalmasabb belém élveznie. Belátom, hogy ez hervasztó, igaza van. De az istenért, az egész életünket arra tettük, hogy megfogadjon ez a baba. Rengeteg dolgot feláldoztunk érte, és úgy gondolom, hogy ha nem teszek meg mindent annak érdekében, hogy 100%-os legyen a siker, akkor nem is érdemlem meg...

Simon szerint fölösleges ez a feszítő, a beültetésben látja az egyetlen lehetőséget, és tény, hogy a doktor szerint is annak van a legtöbb esélye. Ugyanakkor azt is mondta, hogy ennek ellenére a rendszeres szexuális élet sem árthat... Úgy érzem, ha csak egyetlen százalékot hozzátehetek az esélyeinkhez, akkor már megérte félretenni kicsit a gyönyöröket... Elvégre is, lehetne kicsit megértőbb, lesz még bőven időnk hancúrozni, ha már megszületett a pici, de most az ő érkezése a legfontosabb! Mindegy, nem akadok ezen fenn, és tulajdonképpen már fáradt is vagyok a vitához, majd megnyugszik. Viszont nem is meséltem még neked részletesen a házról, amin hetek óta dolgozom!

Mikor Simonnal végleg eldöntöttük, hogy költözünk, úgy gondoltuk, hogy mivel hozzuk magunkkal a megtakarításainkat is, egyszerűbb, ha megvesszük belőle az ingatlant. Szóval minden vagyónkat ebbe a házba öltük, egy kisebb összeg maradt, amiből a felújítást, bútorokat és egyéb költségeket fedezzük. Tudom, ez is nagy kockázat, de szerencsére Simon nagyon jól keres, biztonságban érzem magam anyagilag, ráadásul, mivel a munka költözéssel járt, így a cég szép összeggel támogat minket az első évben mint „lakhatási” bónusz. Így tehát egy takaros kis házra esett a választásunk Chelsea negyedben. Nem olcsó környék... mondhatnám, nagyon előkelő és sznob, viszont remek az iskola, alacsony a bűnözési ráta és közel van Simon munkahelyéhez.

Közben megnyitottam a kádban a vizet, és lassan elárasztom a hálósobát is, úgyhogy rövidre fogom, de azért a vacsorát még meg kell említenem.

Átjött Gavin és a felesége, Naomi. Azt hiszem, róluk meséltem már neked. A feleség egy... gyakorlatilag egy szobanövény. Ez van. Nem valami szép dolog tőlem, hogy ilyeneket mondok, tudom... Főleg, mert ajándékkal is próbált kedveskedni nekem... Hozott egy rikitó, pink kaspóba ültetett kaktuszt...

Mindegy, a szándék a fontos. Bebasz... izé, beraktam az ideiglenes raktárba, amíg kitalálom, kire szólok rá. Ne ítélj el, Ned, iszonyat ronda!

A tiszteletkörök után asztalhoz ültettem őket. Gavin hozott egy Meonhill Chardonnay Blanc de Blancs-t. Mondanom sem kell, hogy a szívembe lopta magát...! Bár, mint tudjuk, most az alkohol sem ajánlott nekem, mégis úgy döntöttem, hogy ma este megengedek magamnak egy pohárával. Csirkemell stake-et készítettem salátával és a szokásos házi, pikáns vinaigrette szószommal. Azért, hogy legyen férfiakra való étel is, sütöttem egy kis oldalast úgy mellékesen, amit Jack Daniel's páccal kenegtettem meg, és egy napig pihentettem sütés előtt a hűtőben.

Eddig minden rendben is volt, ment a terefere, szokásos marhaságok: „mikor költöztetek be”, „jó környék ez”, „ha nem lenne ötcsillagos palotánk valahol istentudja-hol-shire-ben, mi is itt néznénk házat”... Ezeket elüti az ember egy mosollyal. Aztán fogyott a bor... Majd desszert után Simonnak az a remek ötlete támadt, hogy felnyit egy üveg whiskyt. Éééés azután jött a háznéző túra. Amikor haladtunk felfelé az emeletre, már a harmadik olyan éles kis megjegyzést engedte el Naomi, ami igencsak megütötte a fülem.

- Drágám, ez szín a falon... hát nagyon érdekes választás... mármint, ne érts félre, imádom! Egyszerűen ragyogó, de talán valami modernebb árnyalat... mondjuk halvány pasztell pink na, az... az kéne ide... érted? Valami stílus...!

Simon látta rajtam, hogy ha Wolverine lennék, most ugranának elő a fém karmaim, úgyhogy gyorsan átölelte a vállam, és elterelte a témát valami szakmai zagyvasággal. Gavin nagyon udvarias volt, mindent megdicsért, ami szóba jött, de magától nem emelt ki semmit. Javíthatatlanul átvette az itteni stílust.

A hálósobába szándékosan nem léptünk be, nem akartam beengedni őket a kis szentélyünkbe. Ez a számomra legfontosabb helyiség; itt élünk, itt próbálunk teherbe esni, ide vonulunk el, mikor összecsapnak a hullámok a fejünk fölött, és úgy érezzük, hogy kell pár perc szünet. Úgyhogy ha erre is lett volna valami megjegyzése Naominak, a fejéhez vágtam volna a ronda cserepes virágját.

Minden helyiségbe benyitottunk, kivéve a pincébe, amit egyelőre zárva tartunk, mert tele van ősrégi bútorokkal, amiket az előző lakók hagytak itt... Nem volt még időm kipakolni, mindig volt valami fontosabb és sürgetőbb dolgom. Mindegy, hamarosan sort kerítek erre is a napokban, jól jönne a plusz tároló hely.

Szóval a túra után leültünk még a nappaliban. Megint kibújt a kisördög (vagy inkább a nőstény sárkány) a csajból:

- Ez a nappali is olyan csúciszuper lesz, ha elkészül... - bólogatott csücsörítve, miközben körbe-körbe járatta a fejét.

- Naomi... ez már készen van - jegyeztem meg halkán. Majd még hozzátettem. - Még van három teljesen üres szobánk, egy félkész vendégszobánk és egy pincénk, ami a sorára vár. Örülök, hogy van benne kanapé és egy asztal. A többit majd később...

- Ó, hát miért nem ezzel kezdted?! - Úgy kimeredt a szeme a lelkesedéstől, hogy esküszöm, csak a műszempilla tartotta vissza. - Én nagyon szívesen segítenék neked! Jézusom! Hát, ha mondtad volna hamarabb! Annyi tanácsom lenne! Az az igazság - közelebb hajolt... a parfümgőze már olyan erős volt, hogy csípte a szemem -, hogy láttam ám a hiányosságokat, ahogy körbementünk. - A végét már suttogta... - Pusztá tapintatból, tudod...

- Nos... ez nagyon kedves tőled... - Nyilván nem engedte, hogy befejezzem a mondatom.

- Na, figyelj, csajsz! Mit szólnál, ha átjönnék, és megbeszelnénk részletesen ezt az egész dekor dolgot! Csak mi ketten, csajos nap! - tapsikolt. - Ebben én profi vagyok, figyelj, elvégeztem a feng-shui tanfolyamot, és ami azt illeti, láttam egy-két olyan dolgot itt, ami nagyon nem frankó. Úgyhogy örömmel segítek neked, és pikk-pakk helyre rázzuk a kecót! És! Ez még abban is fog segíteni nektek... tudod... a baba ügyben... Nem mindegy ám, hogyan rendezed be a hálót... Tudod, nem mindegy, hogy oszlanak el az energiák, amikor egy új lelket akarsz magadba fogadni! - Magadba fogadhatnád a lónak a legnemesebb tagját, te ostoba tyúk, gondoltam.

- Naomi, figyelj, nagyra értékelem, hogy ilyen önzetlenül felajánlod a szakértelmed - istenem, de jól esett volna egy whisky, bár akkor nem egészen így zajlott volna a beszélgetés részemről -, de az az igazság, hogy először szeretném befejezni a munka oroszlánrészét, azután következik csak a bútorok elhelyezése meg a dekoráció. Maradjunk abban, hogy ha ezzel kész vagyunk, visszatérünk a témára!

Kissé csalódottnak és talán egy pirinyót sértettnek is tűnt, de lesza... nem érdekelt. Még csak az kéne, hogy ez az unatkozó, otthonülő, elmebajos némbor álomfogókat meg füstölőket aggasson

szerteszt a lakásban, és kritizálja az ízlésem. Maximum annyi köze lehetne a lakberendezéshez, hogy halloweenkor kiraknám dekorációnak a kertbe. Akkora műkarmai vannak, hogy szinte már sajnálom a férjét... Egy rossz mozdulat az ágyban, és rojtosra szaggatja a hátát azokkal az izékkal.

Oké, Ned, mára abba kell hagynunk, szívem, kihűlt a fürdővizem, Simon követeli a vacsoráját, és még szeretnék felrakni egy arcmaszkot éjszakára, hogy ne tűnjek 70 évesnek, mire befejezzük ezt a házat. Csók!

2015. április 24.

Kis híján szívrohamot kaptam ma reggel. A munkásfiúk épp dolgoztak valamin, fűrész-faragás, kalapácsolás... aztán egyszer csak hatalmas robaj! Olyan volt, mintha összedőlt volna az egész ház! Rohantam le az emeletről és láttam, hogy a fiúk épp lefelé tartanak, a pincébe. Képzeld, Ned, az egyik öreg komód megadta magát odalent, és rádőlt a többi bútorra. A fiúk szerint a fűrész, falkopácsolás rezgése miatt mozdulhatott el, és ahogy arrébb csúszott, dominóként vitte magával a többi. Így hát nem maradt más hátra, mint kipakolni ezt az oltári nagy rumlit. Először kétségbeestem, csak álltam ott a romokon, mint valami sebesült katona a csatatéren... Majd ahogy kutatni kezdtem a lomok között, olyan kincsekre bukkantam, amire nem is számítottam! Nagyon izgatott vagyok, de már nem bírom leírni, egyszerűen leragad a szemem.

- Hőmérséklet: 36,4 °C
- Ovuláció utolsó napja (teszteket megvettem)
- Utolsó szexuális aktus: 20 perce.
- Utolsó vitánk Simonnal: 22 perce...
- Kibékülés: most (Ezt Simon diktálta!)

Negyedik fejezet

Legdrágább comtesse!

mily különös a sors, hogy ismét utamba sodorta Önt. Épp április tizenötödik napján, midőn először borult virágba Páris - nem reméltem, hogy egy harmatos rózsabimbót a zord Rue des Bois-ra is elröpít a tavaszi szél. Oly kevés időnk volt szót váltani; helyt kellett állnom kötelességemben, hogy segítsen a Mestert, hisz tudja, jámbor szolgálója vagyok én néki. Remélem, megbocsátja, hogy udvariatlanul elhanyagoltam, egyszersmind hamarjában el kellett sietnem. Tudnia kell, hogy ebben semmi szándékosság nem volt!

Hanem bennem rekedt jó néhány gondolat rövid találkozásunk óta, s megvallom, nem hagynak nyugodni. Néhány nap óta csak Ön felé száll képzetem, s óvatos mosolya felé, mellyel megajándékozott az „Ifjú a virágoskertben” előtt. A fölismerés, mely Kegyed arcán gyúlt - igen, én vagyok a titokzatos, rózsával, tulipánnal s nárciszokkal hintett alak a festményen -, oly ártatlan s bájos, hogy melengeti szívem, s arra vezet bizodalمام, hogy tán megenyhült irányomban. Így van ez, comtesse? Vagy csak hiú ábránd ébredt bennem? Hisz első találkozásunk nem indokolná egyre szárnyaló reményeimet... Igen bánt, hogy d'Amade márkiné szalonjában végzetes félreértések áldozatává lettünk. A rosszmájú szóbeszéd úgy kapja hátára az embert, mint a viharos tengerben fölszökő hullám, s ugyanoly hévvel is temeti maga alá. De ha valakinek, hát magának tudnia kell,

comtesse, hogy a háborgó felszín alatt kezdődik csak igazán, mit költőink az Életnek hívnak. Ott lenn fakad mindaz, mely rossz akaró szemnek láthatatlan, s sekély szívnek érezhetetlen...

Ha ismerni akarná valódi énem, nagyobb odaadással figyelmezne a festményre: a Mester keze tévedhetetlenül vezette azokat a vonalakat. S nincs kéz, mely biztosabban tartaná az ecsetet, mint az övé – tán még orvos sincs oly rezdüléstelen s állhatatos, mint Ő, midőn kifigyelte valódi arcom, s az Úr akaratából vászonra vitte. Tán ezt vélte meglátni Ön is, s ez fakasztotta ajkain azt a mosolyt. De micsoda mosoly...! Angyalkórus sem nyújtana férfiszemnek ily látványt!

Röstellem hát, hogy akkor nem állt módomban megválaszolni kérdéseit. Beláthatja, hogy igyekeztem, ahogy tőlem telt, de az az érzetem támadt hirtelen, hogy tán sosem adatna elég idő mindent megválaszolni. Oly sokat érzek ott, oly végtelen árját titkoknak s rejtélyeknek... csak a csillagos ég a tudója, mennyi időbe telne bejárni minden szegletét, s mennyi idő szükségeltetne dolgaink megvitatására. Örökkévalóság, vagy még annál is több, s annyi kiállítást nem ad az Úr drága Mesteremnek, de még annyi bált sem Páris egész úri társaságának, amely kielégítené egymás iránti szomjunkat.

Mondja, comtesse, balga vágy részemről, hogy levélváltásban bizakodjak? Részesítene-e abban a kegyben, hogy elküldi számomra gyöngybetűit s gondolatait? Azokat a drágaköveket, melyeket megcsillantott előttem ott egy pillanatra, majd kényszer által újra elzárta, s majd elnémult előttem az értelemnek s becsnek oly díszes kadenciája, melyet még a legnagyobb zeneszerzők sem eszelhetnének ki ihletett pillanatukban... Vágyom a folytatást, mint ahogy fölingerelt hallgató várja a forgószél erejével lecsapó zongoraverseny többi tételeit.

S hogy bizonyítsam Önnek komoly szándékomat, elküldetem a könyvet, melyről szót ejtettünk. Mesterem legnagyobbbecsültebb írója s személyes barátja volt a jó Honoré – sajnos én már nem ismerhettem, pedig igen kedvelem írásait, s jól tudom, hogy Ön is kedvelni fogja. Hisz hasonlóan vélekedünk a világ dolgairól, különösképp Párisról... Önre bízom most e becses művet, s remélem, oly élvezettel olvassa majd, mint ahogy én olvastam jó néhány év előtt, midőn kétségek martak, s nem láttam utamat e világon.

Írja meg, elnyerte-e tetszését, írja meg, mit gondol kettőnkéről, írjon meg mindent s bármit... írjon! Úgy fogom várni sorait, miként a rab várja szabadulását a tömlőc rozsdás vasrácsai mögött, tűztől izzó tekintetét a Hold sarlójára vetve. S igen, sarjad még új élet e romokon, melyet remény táplál s hajt... Vajon így van-e az én esetemben is, szépséges grófkisasszony...?

Maradok őszinte híve,

C.

Páris, 1853. április 21.

Ötödik fejezet

2015. április 25.

- Hőmérséklet: 37,6 °C – enyhe hőemelkedés, a doki szerint normális az injekciók után
- Ovulációs ciklus lezárult (a vadiúj tesztek eláztatta a nyitva hagyott ablakon beömlő eső a fürdőszobában... újat venni!)
- Mellékhatások (szuri után): enyhe szédülés, egy kis émelység, általános levertség, fáradtság

Megint esik az eső. Mondogatják az emberek, hogy lesz majd napsütés is, de én úgy érzem, hogy sosem látom viszont azt a tiszta kék eget, amit otthon megszoktam, főleg azt, amit a nagyszüleim tanyáján órákon át bámultam gyerekkoromban. Imádtam számlálni a bárányfelhőket... Milyen jó is lenne egy nap a csöppséggel nézegetni őket, és kitalálni mit formáznak, aztán vadregényes történeteket szőni köréjük...

Igen, jól látod, Ned, van egy kis honvágyam. Néha belegondolok, hogy volt-e értelme ennek az egésznek. Dr. Marsh kitart a teóriája mellett, ő javasolta a „levegőváltozást” elsőként, aztán a többi adta magát. De ahogy végignézek a lakáson... Mintha bomba robbant volna! Össze-vissza kapkodok, és azt sem tudom, hogy fejezzem be, amit még el sem kezdtem...

Sajnálom, hogy így rád öntöm mindezt, Ned, de ki másnak mondhatnám el? Simon egész nap dolgozik. Elmegy reggel nyolckor, és sokszor csak este kilencre ér haza. Meg akarja mutatni, hogy mit tud... hajtja még a kezdeti lelkesedés és persze a titkos előléptetése. Tisztelem az ambícióit és a sikervágyát. Ő egy győztes típus. Nem viseli el, ha alul marad, ebből fakadóan meg is állja a helyét nemcsak a munkában, de férjként is. Védelmes, óvó természetű, kicsit talán birtokló is, de nem bánom... talán még imponál is. Jó érzés hozzá tartozni, biztonságban érzem magam mellette, és tudom, hogy amíg együtt vagyunk, átvészélünk bármit.

Na, de most mesélek kicsit a pincéről!

Miután összeszedtük a szétesett komód darabjait, szépen sorba állítottuk a többi bútort. Volt itt minden, amit el tudsz képzelni: régi lámpák; ósdi étkezéslet; egy nagy utazóláda, tele még több kacattal... ezen kívül még egy komód; egy intarziás asztalka, ami gyönyörűen faragott, elefántcsont lábakon áll; egy kétszárnyú ruhás szekrény, beépített tükörrel (a tükör már nagyon homályos) és végül a legérdekesebb mind közül, egy csodálatos íróasztal! Először letaglózva bámultam a rumlit, de aztán pillanatok alatt átsapott a levertségem gyermeki izgalomba. Eszembe jutottak azok a „kincsvadászatok”, amiket otthon, a tanyán rendeztem: felmentem a padlásra; ott volt a nagy varrodoboz meg a gombok, régi ruhák, szalagok, cipőfűzők... Újra meg újra áttúrtam őket, és mindig találtam valami újat, valami érdekeset! Aztán ott volt a fésülködőasztala, aminek minden fiókja egy újabb mesét rejtett. Az egyikben a régi, megsárgult családi fotók lapultak; minden alkalommal újra elmesélte, hogy ki kicsoda a képen, és akkoriban milyen nagy dolog volt egy fotózás, kiöltöztek, elmentek a fotós műhelyébe... A másikban az ékszereit tartotta, a harmadikban a régi papírokat, emlékeket, például a nagypapa katonasági behívóját, anyám tejfogait... Szeretett ezekről mesélni nekem, én pedig nem győztem hallgatni.

Ennek már több mint húsz éve... Szóval vissza a jelenbe: összepakoltam az apróságokat egy kupacba, ezeknek nemigen vesszük már hasznát, semmi értékes nincs köztük, így mennek a szemeteskonténerbe. Majd sorra vettem a bútorokat. Egy ronggyal levertem róluk nagyjából a port, és amelyik még nyílott, abba belekukkantottam. Mindig is izgattak az ilyen régi dolgok; mintha ezek a tárgyak mind egy-egy évszázados történetet mesélnének el. A pince aprócska ablakán beszűrődött egy halvány napsugár, ami aranyló oszlopot formázott a levegőben táncoló porszemekből. Elfogott a nosztalgia... Kiküldtem a fiúkat, és adtam magamnak fél óra szünetet, hogy átnézhessem újdonsült kincseimet.

Sorra vizsgáltam meg őket, majd kinyitottam a szekrényt. Szentséges isten! Ned, ha láttad volna, amit én láttam... Egy gyönyörűséges ruha volt benne, egy nagyon régi férfi öltözet, valamiféle kabát vagy felöltő. Eredetileg királykék volt, de nyomot hagyott rajta az idő és sötét, piszkos kék árnyalatúra fakult; a sárgás, aranyozott szállal futtatott selyem bélés szintén lelkét vesztette. A dereka karcsúsított, hosszú fazonú, dupla soros zsebekkel, a gombjai gyöngyház színűek (talán valódiak?), a gallérja és mandzsettája pedig bársonyból van, amit sajnos megrágtak kissé a molyok... Kicsit félve nyúltam hozzá, rettegtem, hogy kimászik belőle egy egér, vagy valami bogár... De muszáj volt kivennem a szekrényből, hogy jobban megnézhessem!

Szépen kiterítettem az egyik porfogóra a padlón. Milyen karcsú és kicsi ember lehetett, aki ezt viselte. Simonnak a fél karjára sem lenne jó egy ilyen kabátka... Talán egy fiatal fiúé volt? Bár... a régi időkben jóval alacsonyabbak voltak az emberek, úgyhogy akár egy idősebb férfié is lehetett.

Egy darabig vizsgálgattam az anyagot; azon gondolkodtam, vajon ki tudnám-e tisztítani, amikor benyúltam az egyik zsebébe... és éreztem, hogy van benne valami... Egy operajegy volt 1853-ból! Végigfutott rajtam a borzongás az izgalomtól! Akárki is viselte ezt a ruhát, megfordult vele az operában – mégpedig a párizsi operában! – 1853-ban, pontosabban május huszadikán.

*„La Traviata
Musica di Giuseppe Verdi
Cavaliere della Legion d'onore”*

Teljesen belemerültem a gondolataimba, amikor Jerry zavart meg, és megkérdezte, hogy szükségem van-e rájuk még, vigyék-e föl a bútorokat, vagy folytassák a vendégszobát. Elküldtem őket. Egész reggel rossz kedvem volt, fáradt voltam, és szerettem volna az újdonsült kincseimmel foglalkozni, nem érdekelt a felújítás. Azt hiszem, megérdemlek én is egy kis szünetet, ugye, Ned?

Szóval folytattam a kutakodást, szépen összehajtottam a jegyet és visszaraktam a zsebbe, nem akartam szétszórni, majd eldöntöm, mi lesz a sorsa a kabáttal együtt. Azután a komód következett, de legnagyobb csalódásomra teljesen üres volt

A szekreter azonban... felnyitottam a tetejét: ezernyi kis fiók, tárolórekesz, és rejtett, nyitható zug fedte fel magát – évek óta ismét... nekem! Sajnos mindegyik kulccsal nyílt. Ahogy a tetőt felnyitottam, láttam, hogy egy kis fémkarral ki kell támasztani; alulról pedig ki lehet húzni egy falapot, az szolgál az asztal lapjául. Bár a bútor még így, kopottan, porosan is gyönyörű, kicsit elment a kedvem a zárt fiókok miatt.

Utoljára az utazóládát hagytam. Ebbe zsúfolhatták bele az évek során az olyan apróságokat, amiket nem volt szívük kidobni, de már helyük sem volt a modern lakásban. Találtam benne régi órát, egy pár kopott bőrkesztyűt, megsárgult selyem zsebkendőket, egy kis ezüstös szelencét, cigarettatartót, néhány rendbeli csipkés, női fehérneműt, és végül... egy vászonba csomagolt, vaskos papírkupacot.

Most is libabőrös leszek, ahogy visszagondolok a felfedezésre... Ahogy kibontottam a vászoncsomagolást, egy szalaggal átkötött levelezés tárult elém, amit szemmel láthatóan gondosan őrizgettek. Gyönyörű kézírással írták, hatalmas, lobogó betűkkel, mint a zászlók a szélben, dőlnek egymás mellett sorakozva, nagy ívekben kanyarodnak a száraik, és olyan szabályos az egész, mintha Photoshoppal lenne megszerkesztve. A legszebb számítógépes betűtípus is elbújhat mellette!

Sajnos azonban... franciául van mind! Alig értek egy-két szót belőle. Tanultam franciát két évig, de csak az alapokig jutottunk el, amivel nem érek most semmit. Még ha el is tudnám olvasni, az akkori nyelvezet... ah, esélyem sem lenne. Azért néhány sort kibogarásztam, és mit volt mit tenni... bemásoltam a Google fordítóba.

Ez lett belőle:

*„Comtesse szép,
vörös rózsák nyíltak a szívem száraz föld. A legszebb, legédesebb szirmok, amit a szemem valaha láttam, és ami egy kellemes kontrasztot és a színek harmóniája is a mogyoró klaszterek tengerében hullámozó sziramladikok raj! Az arany vízfodrok nyalás hófehér strand; tiszta és ragyogó, mint Tasmania homok ... szinte perzselt nézés tartja azt.”*

Igen... Pont ezt gondoltam én is először, Ned. Ennek semmi értelme. A lényegyet leszűrtem, de nem az igazi...

A francba... már megint helyzet van, Jerry szól, hogy menjek. Folyt köv.!

Hatodik fejezet

Kedves Monsieur,

félve s kételyek közt írom e sorokat. Megvárattam válaszzal, jól tudom, de nem tehettem másként. Levele váratlanul ért, s összezavart. Sok időn át nem tudtam, mitévő legyek, s mily szavakkal illessem vallomását, tán még most sem tudom.

Kétségeim egyfelől külső természetűek: leveleimet - bármily nagyon ügyelek is rájuk -, illetéktelen kezek érinthetik, ártó szándék csorgathatja mérgét e lapok közé. Korrespondenciámat² manapság nem nézik jó szemmel, s gyanú árnyéka vetül minden ismeretlen viaszpecsétre, mely még nem fordult meg kastélyunk falai közt. Atyámuram régi vágású úr, számára mit sem érnek jól öltözött dandyk³, s sima modorú gavallérok; bárói cím alatt szemében udvarlóim csupán szálkák. S bár viszonyunk szeretetteljes, mégsem akarnám atyámuramat ily tisztességtelen helyzet elé állítani.

De nem csupán családom elvárásai okoznak fejtörést, hanem bizony az Ön híre is, mely oly alattomosan szivárogo Páris házai közt, mint a mérges gáz. Sokfélét beszélnek Önről, s bár ösztönöm azt súgja: hazugság! - jóérzésem mégis megálljt parancsol. Beszéljen hát! Igazak a pletykák, melyek oly iszonytatóak, hogy azokat leírni is képtelenség? Nem lehet, ó, nem lehet való, hisz Ön a Mester pártfogoltja, s a legelőkelőbb körökbe bejáratos! Nagynéném, L'Héraudière comtesse írta levelében, hogy Ön s drága Mestere rendszeresen látogatja őt vidéki birtokán, hol országunk legnagyobb művészei fordulnak meg, egy ízben Victor Hugo, s maga a nagy Berlioz is tiszteletét tette nála. S most Balzac! Őt említi, nemzetünk büszkeségét, írófejedelmét! Hát ki Ön, Monsieur, hogy ily istenségek közt jár, a legdíszesebb páholyból nézi végig A prófétát, curricule-val⁴ viteti magát a Champs-Élysées-n, s Párisi hölgyek ajkain az Ön neve már közhely? Ön sem nem francia, sem nem arisztokrata, s mégis, személye oly szalonokban kívánatos, melyek küszöbén mások nemesi címmel fölvértevezve is megtorpanni kényszerülnek.

S most a könyvről. Nagy tetszéssel olvastam, köszönöm. Borzongtam a szörnyű végkifejleten, azt kívántam, bár a kezembe se vettem volna e könyörtelen írást. De az élet éppoly igazságtalanul ítél, mint Balzac tolla, nemdebar? Megrázott, könnyet is ejtettem Esther miatt. Testvérhúgom meglátott, kis híján tragédia lett az esetből, hisz könnyeim oly ritkák, mint hóesés az Antillákon. Jelentette anyámnak az esetet, ki orvost akart hívatni hozzám, azzal a meggyőződéssel, hogy megkaptam a lázat. Látja, máris mennyi fölfordulást okozott! Nem tudtam megállni a töprengést, kihez is hasonlítsam Önt... Rastignac szilárd jellemét láthatom-e Önben, kit semmilyen hívság meg nem rendíthetett jóságában, avagy Lucien de Rubempré becsvágya köszön vissza rám, kit végül pokol lángjai nyeltek el? Nem csupán pénz és rang csábítja Önt, Monsieur, mint ahogyan szirének éneke csalogatja az óceán habjain hánykódó tengerészeket? Ám az Ön esetében nem a szirének kábulnak-e el meggyerő külsejétől, s vesztik életüket az Ön becsvágyának zord szirtjein...? Miként írónk is meglátta bölcsességében, a jó külsejű férfiak semmi nehézségre nem akadnak, ám utóbb keserves kamatokat kell fizetniök kiváltságos helyzetükért! De ki fizeti meg e kamatokat? Az Esther-félék? Nem jutok-e én is az ő sanyarú sorsára, ha hagyom magam befolyásolni szavai által...? Ah, nem tudok szabadulni kétségeim vasmarka közül! Cáfoljon meg, mondja, hogy Ön mégis Rastignac élő mása, s én bezárom fülemet a pletykák elől, feledem a rossz hangokat, feledem, mit a varjak ablakom alatt összekárogtak!